

Sygn. akt III UK 97/11

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z wniosku C. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanych: Z. B. i I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

o przeniesienie odpowiedzialności za długi Spółki I. Spółka z o.o. na członka zarządu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 marca 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 listopada 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 24 listopada 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że C. K. – jako Prezes Zarządu „I.” Spółki z o.o.– jest zobowiązany do uregulowania zaległych składek Spółki za okres od stycznia 2001 r. do października 2006 r. na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi na dzień wydania decyzji w łącznej kwocie 634.767,53 zł. W podstawie prawnej decyzji powołano przepisy art. 83 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1998 r. Nr 137 poz. 887 ze zm.) oraz art. 108 § 1, art. 107 § 1 i § 2 oraz art. 116

ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137 poz. 926 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł C. K.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych – po ponownym rozpoznaniu sprawy – oddalił odwołanie.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację C. K. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 marca 2010 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na podstawie materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) i zarzucono niewłaściwe zastosowanie art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 oraz art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – o systemie ubezpieczeń społecznych (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2010 r.), do powstałych przed dniem 1 stycznia 2010 r. składek na ubezpieczenia zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2010 r. stanowił podstawę do przeniesienia odpowiedzialności za zaległości składowe na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na ubezpieczenia zdrowotne - na osoby trzecie, a w konsekwencji czy Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przysługują ww. należności, w sytuacji, gdy powstały one przed dniem wejścia w życie art. 45 pkt 1 ustawy o emeryturach pomostowych nowelizującego wskazane powyżej przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powoływane przez autora rozpatrywanej skargi kasacyjnej zagadnienie zostało już wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego. Wątpliwości interpretacyjne oraz rozbieżności w orzekaniu dotyczące odpowiedzialności za zaległe składki także na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne i wykładni art. 116 Ordynacji

podatkowej w związku z art. 31 i 32 ustawy systemowej były przedmiotem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 r., II UZP 3/08 (OSNP 2009/11-12/148), z której wynika, że na podstawie tych przepisów członkowie zarządu spółki z o.o. mogą być obciążeni odpowiedzialnością za niezapłacone w terminie przez tę spółkę składki na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne. Dokonując takiej wykładni Sąd Najwyższy nie znalazł argumentów, które mogłyby wyłączać z zakresu odpowiedzialności członków zarządu spółek z o.o. za zaległości składkowe - niezapłacone składki na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne, uznając, że wykładnia językowo-logiczna art. 32 ustawy systemowej nie uzasadnia "wybiórczego" stosowania tylko niektórych przepisów Ordynacji podatkowej, ponieważ taka interpretacja pozostawałaby w sprzeczności z wykładnią systemową. Ta interpretacja uzyskała potwierdzenie i wzmocnienie w uchwale składu powiększonego siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2008 r., II UZP 3/09 (OSNP 2010/13-14/165). W tej uchwale Sąd Najwyższy uznał, że przepis art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) - także w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2010 r. przed zmianą dokonaną przez art. 45 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. Nr 237, poz. 1656) - stanowi podstawę odpowiedniego stosowania do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i na ubezpieczenie zdrowotne przepisów dotyczących składek na ubezpieczenia społeczne o odpowiedzialności osób trzecich za zaległości składkowe.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.